

kompagnierne spekulerer paa at købe dette eller hint Teater eller sætte Penge i det, saa at det i Virkeligheden er dem, der ejer det. De Bevillingshavere, som har saa mange Penge, at de ikke behøver at henvende sig til Udlejningskompagnierne, bliver ganske vilkaarligt behandlet af disse, idet disse Udlejningskompagnier, hvis der for Eksempel er 2-3-4 Teatre i Byen, siger: Først og fremmest skal dette bestemte Teater have denne gode Film, og naar den er udspillet dér, kan de andre faa den.

Det er et Forhold, som vi ikke kan tolerere. Man har aldrig tænkt sig, at Loven skulde praktiseres paa den Maade. Man har tværtimod baade i Udvalget og i begge Ting været enig om, at Bevillingshaveren og ikke Filmskompagnierne skulde være bestemmende om, hvilke Film der skulde opføres paa Teatrene. Dette er et saa vigtigt Spørgsmaal, at jeg finder, Lovgivningsmagten bør gribe ind. Desværre skal Loven ikke revideres før i Samlingen 1927—28, men Justitsministeriet kan sikkert rent administrativt gøre noget for at komme dette Forhold til Livs. Jeg er overbevist om, at det vilde være en god Gerning, om der blev taget meget kraftigt fat paa det. Bevillingerne skal fornyes hvert tredje Aar. Der vil derfor være rig Anledning til at undersøge Forholdet og sætte Filmsudlejningskompagnierne paa den Plads, hvor de hører hjemme. Det er ikke dem, der skal bestemme, hvilke Film der skal opføres her i Danmark, eller skal bestemme over Teatrene. Det er Lovgivningsmagten og dem, der har faaet Bevillingerne under Ansvar overfor Justitsministeriet og Lovgivningsmagten. Jeg tror, at her er et Forhold, som man bør have sin Opmærksomhed nøje henvendt paa, fordi Filmen skal være et Kulturgode; den skal ikke være en blot og bar Forretning for Udlejningskompagnierne.

Til Slut vil jeg rette en Tak til den højtærede Finansminister, fordi han har nedsat et Udvalg vedrørende de gamle Pensionister. Der lever her i København adskillige gamle Pensionister, som faar Pension efter Lovgivningen fra før 1919. Jeg tror, at naar dette Udvalg er færdigt med sit Arbejde, vil der blive ydet mange gamle Mennesker navnlig her i København, som nu lider haardt, den Retfærdighed, som tilkommer dem, og som de har savnet saa længe. Jeg haaber, at Udvalget vil arbejde hurtigt, saa at disse gamle trængende Mennesker snart kan faa den Ret, jeg mener tilkommer dem.

Bouet: Den 28. Juni dette Aar skete der en Ulykke, som vakte en Del Opmærksomhed, idet det lille Skib „Thor“ kæntrede i Drogden, hvorved 11 Mennesker omkom. Af Søforhørene fremgik det, at Katastrofen skyldtes dels daarlig Stuvning af Lasten, dels Overbelastning af Skibet, ligesom det konstateredes, at der manglede Redningsbælter, idet disse laa i Flensborg. For et Par Aar siden fandt en anden Søulykke Sted, idet et andet lille Skib „Ulf-sund“ under en Storm gik ned i Store Bælt. Saa vidt det den Gang konstateredes, skyldtes denne Ulykke ogsaa Overbelastning. Det Spørgsmaal melder sig da, om det eksisterende Skibstilsyn er tilstrækkelig effektivt, og om det ikke er nødvendigt, at der ved Lov gives Bestemmelser om Lastemærker. Efter Thor-Ulykken lod man foretage Krængningsprøver med en Del andre smaa Skibe for derigennem at konstatere deres Stabilitet. Men senere har man ikke hørt, at Ministeriet har foretaget sig noget i Sagen.

Det gaar gerne saaledes, at naar en Katastrofe indtræder, vækker den straks Opmærksomhed. Offentligheden føler som i dette Tilfælde med Ofrene, som kæmpede deres Kamp i Bølgerne; man føler med de efterladte, som mistede deres kære, og man harmes, naar det konstateres, at Ulykken skyldtes Mangel paa Tilsyn eller Forsømmelighed. Men efterhaanden udviskes Indtrykket, andre Begivenheder indtræffer, og Sagen glemmes. Det er maaske ud fra sit Kendskab til disse Kendsgerninger, at „Thor“s Rederi har stillet sig saa mærkværdig smaalig overfor de efterladte og ikke har villet yde de Passagerer Erstatning, der mistede Effekter ved Ulykken. Det havde set betydeligt bedre ud, om Rederiet, som efter min Mening ikke har haft tilstrækkeligt Tilsyn med sit Skib, men har tilladt det at blive overbelastet ikke alene ved denne Lejlighed, men ogsaa tidligere, selv havde tilbudt at betale den forholdsvis ringe Erstatningssum i Stedet for, som det nu synes, kun at ville yde det, som det eventuelt ad Rettens Vej kan blive tvunget til. For nogle af Forældrene til de omkomne Børn drejede det rent økonomiske Tab sig dog om noget, idet nogle af dem er økonomisk daarligt stillede. Det havde derfor været velkomment, om Rederiet af sig selv havde ydet disse Erstatning.

I Bekendtgørelsen angaaende Skibstilsynsloven findes detaillerede Bestemmelser om alt et Skib vedrørende, om, hvorledes det skal være indrettet, hvilket Redningsmateriel der skal være, og hvorledes Skibstil-